

Buffalo :: Bill

Hrdina divokého zapadu.

Magda, dcera pátého pluku.

Asi deset let před tím, co se oba bohatí Angličané usadili v pevnosti, aby odtud pátrali po nezvěstném příbuzném Emilu Goldenovi, podnikl pátý dragounský pluk z Omahy — neboť pevnost Beal tehdy ještě nestála — velkou vyhlazovací výpravu proti Indiánům, kteří zase jednou strašně řádili v osadách bělochů.

Jednou, když pluk za noci táhl po nekonečné stezi, zpozoroval osamělého jezdce, ženoucího se zrovna k nim. Několik mužů bylo mu vysláno v ústřety, aby se napřed přesvědčilo, kdo je to a co od vojska chce.

K nsmírnému úžasu celého pluku přivedli vyslaní vojáci podivného jezdce — krásné, útlé, asi šestileté děvčátko, dobře přivázané k sedlu, aby nespadlo.

Na jedné straně sedla visela velká polní láhev s vodou, na druhé kožená torba s potravinami.

Vytřeseným okem hledělo ubohé děvčátko na vojáky. Bylo plaché a třásl se strachem jak polapené ptáče. Patrně teprve před nedávnem zažilo něco hrozného.

Buffalo Bill, který již tehdy byl jako zvěd u pluku, vzal dítě do náručí, hladil je a lichořil mu, až si konečně získal jeho důvěru. Přitulilo se k němu a dalo se do hořkého pláče.

Děvčátko bylo velmi dobře ošaceno a na sukýnkách mělo vyšito jméno "Magda". Kromě toho jí visel na krku malý zlatý medailon s podobiznou krásné, mladinké paní.

Na rubu medailonu byla vyryta slova:

Našemu miláčkovi
Magdē.

Plukovní farář Button neměl vlastních dětí. S radostí ujal se roztomilého děvčátka, jež pátý pluk ihned přijal za svou dceru.

Každý voják jí musel na pokračování po vojensku pozdravit, strážce jí vzdávaly čest jako samému veliteli.

Při tom jí byl vykázan pravidelný příjem. Každému prostému vojínovi strhlo se pro ni pětadvačet centů měsíčně s žoldu, poddůstojníkům po jednom dolaru a plukovník dobrovolně platil pět dolarů měsíčně. Všechny tyto příspěvky, pokud jich ke svému vychování nepotřebovala, ukládány jí na úroky, aby dnes nebo zítra měla též slušné věno.

To byl prostinký příběh deery pátého pluku.

Byla daleko široko nejkrásnější a nejstatečnější dívka, dokud se na Dvorský ostrov nepřistěhovala Bessie Bondová, která se jí krásou i odvahou vyrovnala.

Bessie Bondová dojížděla s matkou často do pevnosti, samy však na svém ostrově návštěv nepřijímaly.

V pevnosti seznámila se Bessie s mladým mexickým šlechticem, který se jmenoval don Eduardo Vincente a byl plukovníkovi vřelě doporučen. Tvrdil, že jako nárazivý milovník lovu a volně přirody pustil se do těchto odlehlých končin, aby na vlastní oči poznal život a přírodní krásy divokého zapadu.

Za krátký čas se celému pluku zdálo, že jeho dcera Magda je do krásného Mexikána až po uši zamilována, a domněnka tato stála, aby don Eduardo upadl ve velkou nemilost u všeho mužstva i důstojnictva.

Pozdě v noci rozloučili se oba Angličané s plukovníkem Royalem, děkujícímu mu za jeho pohostinství i laskavost, s jakou jim dal k službám nejlepší své důstojníky a vojáky.

Když se vrátili do svého bytu, zastali tam již setníka Taylora, poručíka Anderdonka a doktora Powella, kteří je už s netrpělivostí

očekávali.

"Vojsko i se soumary jest již připraveno na pochod — jenom Buffalo Bill ještě schází!" přivítal je setník Taylor mrzutě.

"Divná věc!" zamručel lord Lonsfield. "Jak jsem slyšel, právě on nedá na sebe nikdy čekati."

V tom voják přinesl setníkovi jakési psaníčko.

"To jest od něho!" zvolal Taylor, poznáv na adrese rázovitě psímu slavného junáka. "Sděluje mi, že jej cosi důležitého zdrželo, a prosí o malé shovívání." dodal, když krátký dopis zběžně přečetl.

"S radostí — nejde-li o nic horšího!" řekl lord upokojen. "Aspoň si zatím můžeme ještě jedenkrát připít na štěstí a zdraví!"

Dal honem přinésti několik lahví a všichni se ještě posadili ke stolu.

Billu Codymu nebylo velice milé, že se musel opozdit, ale nevzděl si jiné rady.

Právě když se již chystal k odchodu z domu, šleha mu hlavou jakási myšlenka, která ho donutila, aby se honem ještě posadil k psacímu stolu a nařítl dvě psaníčka, jež odevzdal svému sluhovi k okamžitému doručení.

Jedno, o kterém již víme, svědčilo setníkovi Taylorovi, druhé pak znělo:

"Milá sestro Magdo! — Je sice již pozdě a já zajisté nemám práva, rušití Tvůj noční klid. Vzdor tomu Tě prosím o kratičkou rozmluvu, týkající se velmi pilné záležitosti. Sděl mi, mohu-li asi na deset minut přijít k Tobě.

Tvůj věrný Cody."

Sluha přinesl hned odpověď:

"Milý bratře Bille! — Byla jsem sice již dávno v posteli, k vůli Tobě však jsem ráda vstala a očekávám Tě. Beztotožně mne mrzelo, že jistý pán hodlá odjet z pevnosti, aniž by dal s Bohem své věrné Magdē."

Buffalo Bill bez odkladu pospíšil do úhledného domku, v němž plukovní farář Button bydlel.

Krásná dcera pátého pluku očekávala ho již v předstíni a zavedla jej do pracovny svého pěstouna.

"Tys přece nejhodnější bratříček!" řekla mu důvěrně, ačkoli zcela dobře mohl býti jejím otcem. "Za to lord Lonsfield, sir John, setník Taylor, doktor Powell a hlavně ten protiva Onderdonk ať se těší na levoty, které jim vyčtu po jejich návratu! Je to nějaký způsob, vytrátití se z ležení a nedáti své sestře a přítelkyni s Bohem? — Tvé štěstí, že se aspoň ty na svou povinnost rozpomněl."

"Počkej, milá Magdo, pusť mne také trochu ke slovu!" vyrušil ji Buffalo Bill s úsměvem. "Mám právě jen okamžik času, abych ti řekl, proč jsem přišel, sice by se panstvo stalo netrpělivým, kdyby na mne mělo dlouho čekati. — Vypravujeme se totiž na lov pro zábavu obou anglických hostů."

"Na lov?" zasmála se Magda. "O půlnoci a v takové tajnosti?"

"Slečínko drahá, zvědáva — nemám času na výklady, neboť bych s tebou ještě rád vyřídil jistě plnou záležitost!"

"Aj, naposled záležitost srdce?"

"Dobrá, ven s ní! Padni na kolena a vyznej mi lásku, já si zatím rozmyslím, jak tě odbýti, aby to nebolelo!"

"Selmo, byla bys ráda, kdybych si na tobě spálil prsty! Ale já nejsem tak hloupý jako Onderdonk, který nemá toužebnějšího přání, než abys ho přivedla do hrobu — čili jinými slovy, abys se stala jeho ženou."

"Hm, a proč jsi tedy přišel pod okénko — vlastně až do světnice?" zeptala se krásná čtveračka, hleděti vtipem zakrýtí své rozpaky.

"Nevím, jak brzy se vrátím, a proto bych ti rád svěřil nějaké tajemství."

"Brr, snad ne takové, které bych nesměla každému vyraziti?"

"Nejen každému, nýbrž nikomu!"

"Ó Bože, toť ještě hroznější! — Což jsi zapomněl, že jsem pouhou dívkou?"

"Jsi, ale takovou, která umí držeti jazyk za zuby, když je toho třeba."

"Děkuji za poklonu!"

"Z krátka, don Eduardo Vincente ve mně vzbudil velkou nelibost."

"Ó běda!"

"A slečna Bessie Bondová jak by smetl —"

"Zadrž, nešťastníku! Kolikrát jsi mne ujišťoval, že na ženitbu ne pomýšlíš, a ejhle! Najednou si všimáš dívek a jednu zrovna podezříváš, jako bys žárlil —"

"Milá Magdo, řekl jsem ti, že nemám času na zbytek, a je to pravda. Mluvme tedy krátce a věcně! — Zajisté dobře víš, co tím míním, neboť donu Eduardovi a Bessii také již nedávěřuješ."

"Aj!"

"Nediv se, že to vím — mám bystré oči!"

"Dobrá, chtěla jsem to nechat u sebe, ale vidouc, že jsem prohlednutá, přiznávám se k tomu."

"Až bude více času, povím ti, co ve mně nedůvěru vzbudilo. Prozatím věz, že se oba dávno znají a že zlopověstný Texan Norval jest jejím bratrem."

"Onehdy jsem ji sama slyšela mluvit o Norvalovi jako o bratru —"

"Já jsem to vyslyšel teprve včera. Ale dobrá, jen když to víme. — Kromě toho jsem zastal Bessii za velmi podezřelých okolností s donem Eduardem ve Smrtné roklí. Konečně její pobyt na tajemném Dvorském ostrově!"

Z krátka, myslím, že jsou to záhadné, ne-li dokonce podezřelé existence."

"Možná!"

"Uznáváš tedy, že je třeba, dáti si na ně dobrý pozor?"

"Uznávám."

"Nuže, právě proto jsem tě přišel prosit, abys jich za mě nepřítomnosti nespustila s očí a co možná nejvíce vyzvěděla o jejich poměrech. — Mohu se na tebe spolehnouti, Magdo?"

"Můžeš, Bille! Tu je má ruka na to!"

"Děkuji ti. — Ale teď dobrou noc, má spanilá vyzvědačko! Vyknaš-li svůj úkol k mé spokojenosti, vřadím tě do svého sboru — a to hned na místo Texaského Jacka, který se začal báti strašidel."

Když Buffalo Bill odešel, zmizela všechna čtveračivost se slícné tváře divčiny. Magda chvíli stála uprostřed světnice, s očima do země zabořenými.

Najednou zašeptala smutným, prázdinným hlasem:

"Má tedy totéž podezření, jako já!"

V bytě anglických velmožů zastal Buffalo Bill celou společnost ještě u stolu.

"Nuže, pane Cody!" přivítal jej lord Lonsfield s nezničitelným humorem. "Pospěšte si omočit nos ve sklenice dobrého vína, dokud ještě jaké máme!"

"S díkem přijímám, lorde! Ale přede vším odpusťte, že jsem vás tak dlouho zdržel! Nebylo mně možná dříve přijít."

"Nie nevadí! Vždyť nemáme tak velice na spěch."

"Inu, čím dříve vytrhneme, tím lépe!" řekl slavný zvěd. "Dobře vím, proč jsem vám navrhl, abychom se o půlnoci vydali na cestu, a zatím je už bez něž jedna hodina! Ale věřte mi, že za to nemohu. Mám ještě jinou, stejně důležitou věc na starosti, kterou bych nerad zanedbal. Proto jsem musel napřed najítí vhodného zástupce."

"A našel jste ho?"

"Našel — a to takového, že si lepšího přáteli nemohu."

"Dobrá, tedy se ještě napijme na jeho zdraví!" zvolal rozjařený lord Lonsfield. "A potom též na to, abychom všichni zlámali vaz a nebo byli od Indiánů pobiti a skalpováni!" dodal podle starého loveckého zvyku, přáteli nešťastí tomu, komu vlastní přejeme štěstí.

Znova si přítukli, pili a smáli se. Za pět minut na to seděli všichni v sedlech.

První jel Buffalo Bill, zahalen do teplého pláště, protože se v noci citelně ochladilo. Za ním klusal setník Taylor s lordem Lonsfieldem, jimž v patách následoval sir John s doktorem Powellem, potom poručík Onderdonk v čele dvanácti vojáků s jedním desátníkem.

Pak následoval kuchař se soumary a za nimi ostatních dvanáct dragounů, vedených šikovatelem. Docela na konci jel druhý zvěd, drže se za tichým průvodem pořád stejně daleko, jako Buffalo Bill před ním.

Buffalo Bill vedl je ostrým klusem, neboť by rád, aby do svítání byli co nejdále od pevnosti. Nikdo z posádky ani z vůkolních osadníků jich neměl spatřiti, aby se nevyškylt zradce, který by je zaprodal Indiánům nebo lupičům.

Závět Zlatoborova.

Cestou na zpusťšenou usedlost nešťastného Emila Goldeny přišla naše malá výprava do nebezpečné blízkosti indiánského území. Vzdor tomu šťastně dorazili do osudné nížiny, kde před léty stával dvorec Zlatoborův a kde on i jeho manželka s dítětem a všecka jeho čeleď byla od Indiánů povražďena.

Ale rudochům tato výprava přece neušla.

Buffalo Bill záhy zpozoroval, že jsou z dáli ustavičně sledováni jejich hlídkami, a když pak dalekohledem rozeznal stále se blížící a povážlivě vzrůstající hordy indiánské, zavedl karavanu na pahorek, na němž bylo možná dlouho vzdorovati i velké přesile nepřátel.

K velkému upokojení všech vypravoval, kterak mu jistý lovec poradil zapáliti tři mechové návěstní ohně, kdykoli by se v těchto končinách oetl ve vážném nebezpečí.

To mělo býti znamením pro jaké hosi poustevníka, který žil v horách pod jménem "bílý duch", a aby mu pospíšil na pomoc. Muž ten prý měl velký vliv na Indiány, ačkoli nebyl odpadlíkem.

Buffalo Bill si umínil, že rady té poslechne, a dočká jen, až se opět setmelo, zapálil na nejvyšším místě pahorku tři mechové ohněčky, jichžto dým vystupoval k obloze jako tři proplétající se hadové.

Ale slavný junák byl příliš opatrným a zkušeným, takže mu ani nenapadlo, aby se docela spolehl na tuto pomoc, závislou od náhody.

Vida, že Indiáni zatím hustě oblehli celý jejich pahorek, takže nebylo pomysleno, aby z této léce vyvázli, odhodlal se k rekogničnímu kousku, který se mu již několikrát šťastně podařil. Hodlal sám proklouznouti řetězem rudých obléhatelů, ukrásti jim nějakého dobrého koně a užděti do pevnosti pro pomoc.

Indiánský pohlavár, který se patrně na výzvědech odvážil až do cela k táboru bělochů, musil svou smelost zaplatiti životem. Buffalo Bill mu zaskočil zpáteční cestu a v tichém zápasu na něj jej skolil.

V noci pak s těžkým srdcem obětoval své krásné kníry i bradku, na něž byl zajisté hrdější než na svou slávu — obohl se, pomaloval si tvář křiklavými barvami, dal si na hlavu velký chochol z perí, jež odňal padlému pohlaváři — a srdečně se rozloučil s přáteli.

Dobře věděl, že to bude jeho jistá smrt, jestli jej rudoši poznají. Proto sestupuje s pahorku, oběhl jej pořád kolem dokola jak činnívali indiánští zvědové — až dospěl k vlastní obléhači čáře.

Jeho štěstí, že čára ta byla v noci strážena pouze několika daleko od sebe stojícími hlídkami.

Když se kradl kolem prvního indiánského bojovníka, který dřepěl na zemi, zahalen do teplé houby, sebral všechnu svou znalost siouxštiny a zavola na něho, že jej prokletí běloši ranili na noze.

Indiánský bojovník odpověděl mu jen hučivým mručením.

Neměl nic proti tomu, když si domnělý pohlavár vzal jeho koně, který se opodál popásal, a klidně šel dále.

Hlavní věc se tedy Billu Codymu povedla.

Na kraji houštiny ležela tlupa, jež měla dozor a vystrídání hlídek na starosti. Buffalo Bill smlel jel kolem ní. Žádnému rudochu ani nenapadlo, aby zadržel pohlavára, který docela správně zodpověděl všechna jejich obyčejná hesla.

Ale když se blížil k zevní, hustě obsazené čáře, byla věc mnohem obtížnější. Zář táborových ohňů, které zde blízko sebe hořely, mohla jej snadno prozraditi.

Slavný junák si na kvap vymyslil novou lest.

Skrýl ukradeného koně nedaleko v houštině a zvolna se belhal k nejbližší táborové hlídce. S hlubokým, bolestným povzdechem svažil se k Indiánovi do trávy a řekl:

"Plavý Orel byl na výzvědách a prokletí běloši jej těžce zranili na noze!"

Znal-li bojovník nějakého Plavého Orla nebo neznal, to Buffalo Bill úplně ponechal svému štěstí a náhodě.

A ejhle! Indián jeho báchorce uuvěřil!

Klidně a soustrastně se nahnul nad raněným pohlavárem a když najednou poznal svůj omyl, bylo již pozdě. Železná pěst zvědova držela ho již za hrdlo, takže ze sebe nemohl vydati ani hlásku.

Za několik vteřin byl nebožtíkem.

Buffalo Bill zanesl ho v náručí ke koni, hodil mu jej přičky na hřbet, vzal konika za uzdu a pomalu ho vedl dále k lesu, kterým musel projíti. Cestou srovnal si v hlavě odpověď, kdyby jej někdo zastavil. Hodlal se vymluviti, že odváží bojovníka, který byl u předních hlídek od bělochů zabít.

Milejší však mu bylo, že si ho nikdo hrubě nevšiml. Bez překážky prošel celým spícím táborem a zmizel v lese, kde chtěl mrtvolu složit, vsednouti na koně a užděti k pevnosti.

Ale právě když mrtvého Idiána ukryl v houštině, ozval se za ním hluboký mužský hlas, jako by vycházel z hrobu:

"Kdo jest můj rudý bratr — pohlavár Siouxi?"

Otázka byla položena jazykem indiánským, ale Buffalo Bill pohlasem i výslovností hned poznal, že jest mu činiti s bělochem.

"Ano, jsem pohlavár Siouxi!" odpověděl vyhlýbavě.

"To vidím, avšak rád bych věděl tvé jméno. Já jsem bílý duch hor — což pak me neznáš?"

Buffalo Bill honem odpověděl anglicky:

"Slyšel jsem o vás! Já sám jsem zapálil tři mechové ohněčky tamhle na pahorku. Viděl jste to znamení a přišel jste nám na pomoc?"

"Aj, tedy nejste Indián?"

"Nejsem!" odpověděl Buffalo Bill z krátka a při tom již měl revolver v ruce.

Ale nedošlo k tomu, aby se byl musel brániti.

"Zdá se mi však, že také nejste lovec Diek?" zeptal se bílý duch klidně.

"Jsem jeho přítelem. Právě Diek mi poradil, abych vám dal toto znamení, kdybych byl od Indiánů vážně ohrožen."

"Nezklamete se ve své důvěře ke mně! — Kdo však jste?"

"Říkají mně Buffalo Bill a jsem touto dobou náčelníkem armádních zvědů v pevnosti Bealu. Přivedl jsem do této krajiny důležitou vojenskou výpravu, která táboří tamhle na pahorku. Večer byli jsme obklíčeni hroznou přesilou Indiánů. Tu jsem se přestrojil za jejich pohlavára, abych snáze proklouzl jejich táborem a mohl do pevnosti pro pomoc."

"Toho již není třeba, neboť já sám vám pomohu! Znám vás dobře dle jména a vím, že Indiáni po vás pason. Uhněte klidně z nebezpečného pásma a někde v úkrytu se spokojeně vyspěte. Ráno se můžete zase vrátiti ke svým přátelům na pahorek, neboť vám stojím za to, že při východu slunce nespátíte daleko široko žádného Indiána."

"Bůh dej, aby vám bylo možná slib tento splniti!"

"Poslyšte, Bille Cody! Jsem již vetchý stařec, ale z mých úst nevyšlo ještě slovíčko lži anebo sehlouby. Nejsem odpadlíkem a nic mne nenutí, abych se skrýval

u Indiánů. Utekl jsem se do jejich hor dobrovolně, protože se štítím lidské společnosti, ve které jsem zažil mnoho neštěstí a trpkého zklamání.

Avšak ani mi nenapadne, abych se za to mstil na jejich nevinných příslušnících. Naopak, jsem vždy hotov pomoci každému svým vlivem, kterého u rudochů požívám. A mohu směle říci, že mne Indiáni ve všem slepě poslouchají."

"A nepověděli byste mi, kdo vlastně jste?"

"Toho nepovím nikomu! Jen to vězte, že jsem člověkem dobrým a počestným! — Věřte mi?"

"Rád! — Ale pravil jste že žijete mezi Indiány?"

"Již dlouhá léta."

"Pořád v této krajině?"

"Pořád."

"Jste ochoten, odpověděti mně na několik otázek?"

"Napřed je musím slyšeti. — Tažte se!"

"Nevíte, mají-li Siouxiové nějaké zajatce?"

"Bílé?"

"Toť se rozumí."

"Nuže, měli, ale již nemají."

"Jak to?"

"Pomřeli jim."

"Nebyl mezi nimi bohatý osadník z této krajiny, známý pod přezdívkou Zlatobor?"

"Byl!" zněla úsečná odpověď.

"A ten je také už mrtev?"

"Dávno!"

"Nemohli byste mi o něm podati určitou zprvu? Přivedl jsem totiž s vojskem dva Angličany — lorda Lonsfielda a sira Johna Reedera. Zlatobor byl jejich příbuzným, po němž pátrají."

Kdyby to bylo ve dne, byl by Buffalo Bill viděl, jak se tvář bílého ducha slabě zapálila. Chvilu váhal s odpovědí, ale potom řekl pevným, určitým hlasem:

"Rodina jeho byla v tomto údolí povražďena. On sám byl od Siouxiů zajat a také před několika léty v zajetí zemřel."

"Víte to jistě?"

"Zeela jistě, neboť jsem byl u něho, když umíral!" odpověděl bílý duch. "Podívejte se, tehle prsten mi daroval na důkaz svého přátelství. Můžete jej vzíti svým anglickým přátelům a jeho příbuzným, neboť prý je to drahocenná rodinná památka."

"A kde byl Zlatobor pohřben?"

"V horách."

"Mohli bychom spatřiti jeho hrob?"

"K tomu vám neradím! odpověděl stařec s podivným chvatem. "Je hluboko v indiánském území, kde bych vás snad nemohl chrániti. — Ale nosím u sebe ještě jinou upomínku na něho, kterou vám také rád odveddám. Vzte je to kožená tobolka s jeho rodinnými listinami, mezi nimiž se nalezá též jeho závět. Toť zajisté kromě prstenu nejlepší důkazem pro jeho příbuzné."

"Žatím vám srdečně děkuji!" řekl Buffalo Bill, strkaje tobolku a prsten do kapsy. "Doufám, že se ještě užití!"

"Nikdy, neboť se lidé štítím!" zvolal bílý duch vášnivě. "Počkejte zde do rána a pak se klidně vraťte se svými lidmi do pevnosti — s Bohem!"

To řka, zmizel jako pravý duch. Slavný zvěd marně po něm pátral očima ve tmě.

"Zpropanená věc!" zamručel, když se probral z nesmírného úžasu. "Měl jsem se mu zmíniti o Magdē, že ještě žije — neboť jsem přesvědčen, že to není nikdo jiný než sám Zlatobor! Nu, dá Bůh, že se s ním přece ještě setkám."

Ráno opravdu nebylo po Indiánech ani památky. Buffalo Bill bez překážky se vrátil do tábora svých přátel, musel však z daleka dávatí znamení míru, aby ho některá hlídka nepokládala za nepřátelského Indiána a ve slepém strachu nezastřelen.

(Pokračování.)

Novému předplatiteli zašleme tento román od začátku úplně zdarma.

Richter's Anchor Pain-Expeller.